

PRÁCE JAKO CESTA K OSAMOSTATNĚNÍ

Pavel (24) se vyučil jako malíř-natěrač. V tomto oboru však nikdy nepracoval. Své pracovní zkušenosti sbíral při údržbářských a zahradnických pracích.

Dnes **pracuje v pekárně**, vykonává drobné údržbářské práce, čistí plechy a bedny. Po prvních zkušenostech si dokázal představit navýšení pracovního úvazku, které se mu po několika měsících splnilo.

Cesta k jeho současnému zaměstnání nebyla jednoduchá. Je součástí Pavlova **postupného osamostatňování**. Bydlel na internátě, poté v domově pro osoby se zdravotním postižením. Nebyl tam však spokojený, věkově nezapadal, necítil se svobodný.

Před několika měsíci se přestěhoval do **chráněného bydlení**. Tento krok hodnotí pozitivně, cítí se svobodnější a **přebírá odpovědnost za svůj život**. Plánuje svůj čas, pracuje, stará se o sebe i o domácnost a plánuje svůj život.

Majitel pekárství zaměstnává tři pracovníky s postižením, s jejich výkony je spokojen. Podle něj je důležitá spolupráce, ale také **„sociální cítění a chuť pomáhat těm, kteří to potřebují.“**

„Musel jsem se naučit, že mám nachystat všechno sám, bez jejich pomoci, pracovat tak, že nepotřebuji dozor.“

